

คำเตือน

บุคคล เหตุการณ์ และสถานที่ในนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องสมมติและไม่มีอยู่จริง
ผู้อ่านโปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

คนบางคนยอมเป็นนกในกรงขัง
หากกรงขังที่ว่่านั้นคือหัวใจของใครอีกคน...

บทนำ

คืน

ผมกำลังมองดูร่างบนเตียงซึ่งเป็นภาพที่สวยที่สุดจะวาบหวิว ทว่ามันกลับ
นำมองอย่างไร้ที่ติ

ร่างเปลือยเปล่าของวัยรุ่นเพศชายถูกผ้าห่มสีขาวปกปิดเอาไว้เพียง
บางส่วน ใครก็ตามที่มองดูอยู่คงจะเต็มไปด้วยความรู้สึกลึ้น ลึ้นว่าส่วนที่ถูก
ปิดบังอยู่นั้นจะเป็นอย่างไร จะดีกว่าส่วนที่เปิดเผยอยู่ตอนนี้หรือเปล่า

ร่างนั้นอยู่ตรงหน้าผมซึ่งกำลังนั่งมองดูอยู่ อีกทั้งยังหลับสนิท แสดงออก
ให้เห็นอย่างเต็มที่ว่าเจ้าของร่างนั้นทั้งวางใจและไว้วางใจผมมากเพียงใด

เป็นเพราะเราทั้งคู่เพิ่งผ่านกิจกรรมสุดเร้าร้อนกันมา

ผมมีความสุขทางกาย การได้ปลดปล่อยหลังจากที่ถูกเก็บกักเอาไว้
มานานยอมให้ความรู้สึกสดชื่นตามมาที่หลัง แต่สำหรับความสุขทางใจ ผม
ก็มี...แต่ไม่มากนัก

เพราะไฉ่เด็กนี้ยังอายุไม่ถึงยี่สิบ

ฉิบหายแล้วสัตว์คืนเฮ้ย...

หลังจากที่ผมเปิดกระเป๋าสตางค์และเห็นบัตรประจำตัวประชาชน ผม
จึงได้รู้ว่าอายุที่แท้จริงของเด็กคนนี้ ผมไม่เคยมีอะไรกับคนที่อายุไม่ถึงยี่สิบ
มาก่อนจึงรู้สึกผิดไปถึงชั่วหัวใจ สำหรับผมที่ใช้ชีวิตแบบผู้ใหญ่ในร่างของเด็ก

8 คุณกนกในกรงขัง

มาโดยตลอดนั่นมีความรู้สึกว่าคุณที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะต้องเด็กกันหมด แม่ผมเพิ่งจะย่างยี่สิบสองในปีนั้นก็ตาม

ที่ผ่านมามผมไม่เคยกินเด็ก ส่วนใหญ่แล้วคนที่ยอมขึ้นเตียงกับผมแบบไร้อุปสรรคใดๆ อายุอานามก็เลยยี่สิบมาแล้วทั้งนั้น

เด็กคนนี้เป็นลูกเต้าเหล่าใคร ทำไม่ถึงยอมเสียครั้งแรกให้คนอื่นง่าย ๆ ทำไม่ถึงยอมตามผมขึ้นมา และทำไม่ถึงไว้ใจให้คนอื่นอย่างผมทำอะไรก็ได้กับร่างกายของเขาตามอำเภอใจ

บอกเลยว่าช่วงหนึ่งในตลาดหลักทรัพย์ยังไม่เคียดขนาดนี้...

มีนาเมื่อคืนมันถึงเข้าไปในคอนเสิร์ต edm ไม่ได้ มีนามันถึงทำได้แค่อู้งหน้าทางเข้าคอนเสิร์ตแล้วมองเข้าไปด้วยตาละห้อย

จากนั้นก็หันมาสบตากับผม แล้วเราสองคนก็...นั่นแหละ

ให้ตายเถอะ ขอผมขนาดขมับแป๊บ

ผมได้ยินเสียงผีเท้าเดินอยู่หน้าประตู เมื่อรู้ว่ามีคนกำลังมาผมจึงรีบหยิบผ้าห่มมาคลุมตัวเด็กคนนี้เอาไว้อย่างเต็มตัว แทนที่จะปล่อยให้มันหิมเหมเหมื่อนเมื่อกี้

คนที่มาหาผมถึงห้องชื่อ 'ไอ้เบส' เป็นเพื่อนสนิทที่สุดของผมและก็เป็นเพื่อนที่คอยดูแลผมมาตลอด

"ได้เรื่องแล้ว" เบสกระซิบ ตวัดสายตามองดูร่างบนเตียงก่อนหันมามองผม "คนคนนี้เป็นเด็ก 'ไอ้ดัล' หอหกวะ"

"หา! ผมอดที่จะอ้าปากค้างไม่ได้ ไม่ว่าจะยังไงก็ตามผมไม่ควรมีปัญหาเกี่ยวกับเด็กหออื่น เพราะแค่หอตัวเองผมก็ปวดหัวจะแย่อยู่แล้ว "เด็กที่ว่านี้เด็กยังไง"

"ไม่ใช่เด็กแบบนั้น" เบสช่วยแก้ "เด็กแบบเด็กที่บ้าน เด็กรับใช้ละ"

ผมมองไปที่ร่างใต้ผ้าห่มบนเตียงอีกรอบ "ไอ้ดัลมันมีเด็กรับใช้หน้าตาดีขนาดนี้เลยหรอ"

"ใครจะรู้วะ"

"..."

"ที่เด็ดไปกว่านั้น" เบสส่งโทรศัพท์มาให้ "ข่าวเรื่องที่ว่ามิคูนงูถูกถอดเตอรี"

แจ็กพ็อตหกสิบล้านอะ...คนที่มั่งเฟ็งจะเอานี่คือหลานแท้ๆ ของคุณปู่คนนั้น"

"เหลือเชื่อ" ไอ้ข่าวนี้นี้ใครๆ ต่างก็พูดถึงครับ มันดังอยู่นานในโลกโซเชียล เพราะคุณปู่ถูกรางวัลสิบ ท่านก็เสียชีวิตไปเนื่องจากตกใจจนหัวใจวาย เงินรางวัลที่ได้จึงตกไปอยู่กับหลานเพียงคนเดียว...ซึ่งก็คือเด็กที่ผมเฟ็งจะนอนด้วยเมื่อคืน "กูเครียดมากอะ"

"เครียดอะไรวะ" ไอ้เบสเลิกคิ้ว

"มันเฟ็งอายุสิบเก้าเอง"

"มันก็ไม่เด็กแล้วนี่" เพื่อนผมหัวเราะชอบใจ

"ไม่ใช่อย่างนั้นโว้ย"

"..."

"กูไม่เคยมีอะไรกับคนที่อายุไม่ถึงยี่สิบ มันผิดหลักในการใช้ชีวิตของกู" เบสทำหน้าที่เป็นโลกใส่ผม "มึงเองก็เริ่มมีอะไรกับผู้หญิงตั้งแต่อายุยังไม่ถึงยี่สิบนะ มึงจะมาคิดมากทำไม"

"ไม่รู้ว่ะ" คงมีแต่ผมที่เข้าใจความคิดของตัวเองคนเดียว

"เอาเถอะ พลาดไปแล้วนี่" เบสหยับโทรศัพท์คืนไปจากผม "เดี๋ยวกูจะออกไปข้างนอก หาอะไรกินสักหน่อย มึงก็อย่าลืมหาอะไรลงท้องด้วยล่ะ"

"อย่าลืมหอบอกแม่บ้านให้ทำกับข้าวไว้ให้หน่อยนะ"

"เออ"

เบสเดินจากไปแล้ว มันปล่อยให้ผมได้มองร่างของเด็กคนนี้อีกรอบ ผมลุกขึ้นยืน เดินไปเดินมาอยู่ข้างเตียงอย่างเคร่งเครียด ปกติแล้วผมจะไม่เครียดขนาดนี้เวลาที่หิวใครไม่รู้มานอนด้วย ความสัมพันธ์แบบวันในดิสแดนดี้ยังไก็ต้องจบลงในเช้าวันต่อมา ไม่มีการถาม ไม่มีการพูดคุย มีแต่การแยกจากกันก็เท่านั้น

แต่สำหรับคนคนนี้ ดูท่าจะยังไม่จบง่าย ๆ

อาจจะได้จบลงตอนสายๆ หรือไม่ก็ตอนบ่ายๆ...เพราะตอนนี้ไอ้เด็กนี้มันยังไม่ตื่นเลยครับ

จากการที่ผมมีอะไรกับมันเมื่อคืน สามารถพิสูจน์ได้แล้วว่ามันไม่เคยผ่าน

10 คุณกนกในกรุงซัง

เรื่องแบบนี้มาก่อน การที่ผมทำกับมันรุนแรงแบบนี้ก็คงไม่แปลกที่มันจะหลับ
เป็นตาย

รอมันตื่นก่อนก็แล้วกัน...ผมกับมันมีเรื่องต้องคุยกัน

สายก็แล้ว เทียงก็แล้ว ตอนนี้เป็นเวลาบ่ายโมงตรง ในที่สุดเด็กคนนั้นก็ตื่นขึ้นมา

ตอนนั้นผมกำลังนั่งเคลียร์ปัญหาผลกำไรของร้านหนึ่งในเครืออาหารกร
ซึ่งเป็นกิจการของที่บ้านอยู่ ทันทีที่ได้ยินเสียงขยับตัวและผีเท้า ผมก็วางเอกสาร
ตรงหน้า จากนั้นก็จ้องเขม็งไปที่อีกฝ่ายทันที

"ทางออกอยู่ไหนวะ" มันถามผม ทั้งๆ ที่ยังอยู่ในชุดเดิมและก็ดูเหมือนจะ
ยังไม่ได้อาบน้ำด้วย

"อย่าเพิ่งไป มาคุยกันก่อน" ผมชี้ไปที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

"ไม่มีอะไรต้องคุยแล้ว" ท่าทางของมันทั้งเซ็ดขยายและดูอับอาย ผม
ถอนหายใจ เมื่อคืนผมทำอะไรลงไปกับเด็กคนนี้ จากอะไรหลายๆ อย่างผม
ค่อนข้างแน่ใจว่ามันไม่เคยผ่านมือใครมาอย่างแน่นอน

"ถ้าอย่างนั้นจะไม่บอกทางออก"

"กูหาเองก็ได้"

"ทำไมพูดไม่เพราะ พี่แก่กว่าเรานะ" อย่างน้อยก็ช่วยให้เกียรติคนที่ผ่าน
คำคืนเหตุหรือช่วยกันมานิดนึง

"เอ่อ ชะ...ขอโทษครับ"

พูดง่ายดีวะ...มันคงเป็นเด็กที่มีมารยาทมาก บ้านไอ้ดลคงจะอบรม
ปมนิสัยมาเป็นอย่างดี

"นั่งก่อน" ให้ตายเถอะ ปกติแล้วผมไม่ชอบต้องย้าอะไรหลายๆ รอบ
มันเสียเวลา

เด็กคนนั้นเดินมานั่งฝั่งตรงข้ามผมด้วยท่าทางซัดๆ ดูก็รู้ว่าเป็นเพราะผม
ผมทำให้มันเดินเหินยากขึ้น และผมก็ไม่ควรจะเพิกเฉยใดๆ ต่อเรื่องนี้

มันปรนนิบัติผมเป็นอย่างดี ถ้าถูกใจใคร ผมก็มักจะให้รางวัลชิ้นใหญ่

12 คุณกนกในกรุงวัง

คนอื่นด้วยซ้ำ

"เท่าไร" ปากผมโวกว่าความคิด โฟล่งออกไปอย่างลึมนึกไปว่าอีกฝ่าย
จะรู้สึกยังไง

"หา?" มันดูเอ๋อกว่าที่ผมคิด

"น้ำเงินอะ...เท่าไร"

แก้มตบๆ ของมันมีสีแดงขึ้นมาประดับ "เรื่องนี้ไม่ต้อง"

ถึงกับงงเลยกฎ "ได้หรือ"

"ก็ถือว่าได้กับได้กันทั้งคู่ วิน-วินไง พี่มีความสุข ผมก็...มีความสุข"

ผมกะพริบตามองอีกฝ่ายอย่างไม่อยากจะเชื่อ เกิดมาก็เพิ่งเคยพบ
เคยเห็นคนแบบนี้ ผมคิดว่าน้ำเงินรู้แน่ๆ ว่าผมมีฐานะความเป็นอยู่อย่างไร
ผมคิดว่ามันรู้ตั้งแต่มันเห็นผมที่หน้าคอนเสิร์ต edm เมื่อคืนด้วยซ้ำ ผมไม่ได้
เป็นมนุษย์ที่รวยธรรมดา แต่ผมโคตรพ่อโคตรแม่อภิภรรยา...

นึกว่าเพราะเหตุผลนี้จึงทำให้มันยอมก้าวขึ้นรถตามผมมา และผมก็
นึกว่ามันต้องการอะไรบางอย่างจากผมซะอีก

แค่เรื่องบนเตียงอย่างนั้นหรือ

"บอกทางออกผมได้หรือยังครับ"

"..."

"คอนโดฯ หรือเขาวงกตครับเนี่ย พี่อยู่ที่ฝั่งหรือ ประตุมือเป็นสิบๆ บาน
แบบนี้"

สิ่งที่ทำให้ผมอึ้งตามมาอีกระลอกนั่นก็คือมันไม่คิดจะสนใจอย่างอื่น
ในตัวผม เงินก็ไม่เอา ความใส่ใจของผมก็ไม่เอา...

หรือสิ่งที่มันต้องการก็คือความสุขจากการได้ปลดปล่อยเรื่องอย่างว่า...
แค่นั้นจริงๆ

ในเมื่อเจ้าตัวไม่ต้องการ ผมเองก็ไม่ควรที่จะถามซ้ำต่อไป "ทางออกอยู่
ทางนั้น"

มันมองดูก่อนจะถอนหายใจ "โกลเวอร์ นี่คอนโดฯ หรือห้าง"

"ข้างบน"

น้ำเงินหัวเราะ ผมเดินตามหลังมันไปเพราะรู้สึกว่ายังไงก็ต้องทำอะไรสักอย่าง ถึงแม้ว่าที่ผ่านมามีคู่นอนในแบบที่ผมไม่ได้แค่รู้สึกอะไรเลยก็ตาม แต่อย่างน้อยผมก็ได้ให้อะไรบางอย่างแก่คนเหล่านั้น ส่วนใหญ่ก็จะเป็นเงินหรือไม่กี่สิ่งของ แต่สำหรับคนคนนี้...มันไม่ต้องการอะไรเลย และถ้าผมไม่ทำอะไร ผมก็คงจะโมโหตัวเอง

มันหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา หน้าจอโชว์เบอร์ของคนที่ผมคิดว่าน่าจะเป็นดล หอหกคนเดียวเท่ากับที่ผมรู้จัก

"ขอบคุณดล" น้ำเงินหยุดเดิน สีหน้าเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด "อยู่บ้านเพื่อนครับ อาจจะไม่ได้กลับไปอีกสักพัก คุณดลมีอะไรหรือเปล่า"

เสียงนอบน้อมแบบนี้ต้องเป็นเด็กที่บ้านไ้ดลจริงๆ แน่

"ครับ ครับ แค่นี้ครับ"

น้ำเงินถอนหายใจยาว ดูลอดอย่างที่ผมไม่รู้ก็ไม่ฝันมาก่อน ผมสะดุ้งโหยงตอนที่อีกฝ่ายหันกลับมา มันเจอเข้ากับสายตาของผมเต็มๆ

"ต้องตามติดถึงนี่เลยหรอครับ"

"ก็กลัวจะหลงนะ"

คนอายุน้อยกว่าหัวเราะหึๆ "ทำให้มันสับสนน้อยลงกว่านี้ดีกว่านะครับผมว่า ผมไม่เคยเห็นคอนโดฯ ใครสลบซับซ้อนแบบนี้มาก่อนเลย"

"มันก็เคยเหมือนคอนโดฯ ธรรมดาอะ แต่ที่ว่างใจ ทำให้มันสลบซับซ้อน ชีวิตจะได้ไม่น่าเบื่อ"

"ต้องไม่ว่างอย่างเดียวนะครับ"

"..."

"ต้องรวยด้วย" ผมยิ้มเบาๆ ส่วนน้ำเงินยกมือลา "ไปนะครับ"

"เดี๋ยวก่อน" ให้ตายเถอะ วันนี้ผมดูไม่เป็นตัวของตัวเองเลย ปกติผมไม่เคยต้องมาใส่ใจหรือตามตื้อใครขนาดนี้

"ครับ"

"ที่บอกว่าจะยังไม่กลับไปอีกสักพักนะ จะไปอยู่ไหนหรอ"

น้ำเงินเลิกคิ้ว ผมเพิ่งรู้สึกในตอนนั้นเองว่าผมสนใจเรื่องของอีกฝ่าย

อะไรอีก จนกระทั่งอีกฝ่ายหันมามองหน้าผม

"ผมยังไม่รู้ชื่อพี่เลย"

นี่คือตัวอย่างของวันในสไตล์ต้นตออย่างแท้จริง...มีอะไรกันแต่ไม่รู้จัก
แม้กระทั่งชื่อ

"คีน" ผมยิ้มเล็กๆ ก่อนตอบ

"คีน" มันทวนชื่อพร้อมทำหน้าสงสัย

"คูนเหรอ"

"ไม่"

อ้าว ใจเด็กนี้...น้ำเงินหัวเราะให้ผมก่อนจะออกจากห้องไป

เสียงประตูปิดตามมาด้วยเสียงทอดถอนใจของผม ผมคิดว่าอีกสัก
สองสามวันก็คงจะลืมเด็กคนนี้ได้ แต่ใครเล่าจะรู้...ว่าหลังจากวินาทีนั้นผม
ก็ยังเลิกคิดถึงมันไม่ได้เลย

ผมติดบ่วงเด็กที่ชื่อน้ำเงินอย่างจริงจัง

น้ำเงิน

ผมชื่อน้ำเงิน และผมแอบรักเจ้านายตัวเองที่ชื่อคด

เขาโทรตามผมกลับบ้าน แต่ ณ ขณะนี้ผมยังไม่พร้อมที่จะเจอหน้าเขา
ไม่ใช่เพราะผมเพิ่งเสียตัวให้กับชายแปลกหน้าที่พบเจอหน้าคอนเสิร์ต edm
เมื่อคืน ไม่ใช่เพราะผมคิดว่าตัวเองต่ำต้อยด้อยค่าลงไปแทนที่จะหวังตัวให้กับ
คนที่ตัวเองมีใจให้ มันไม่ใช่แบบนั้นเลย

ผมอยากตัดใจจากคุณคด...มันก็เท่านั้นเอง

จริงๆ แล้วผมไม่ใช่เด็กไร้ที่ใกล้ชิดอะไร ปู่ของผมต่างหากที่เป็นคนชวน
บ้านคุณคดมาเกือบทั้งชีวิต ตั้งแต่ปู่เสีย ผมก็เพิ่งได้มีโอกาสมาใกล้ชิดกับคุณคด
เจ้านายคนเล็กที่ผูกพันกับปู่ผมมากกว่าผมเสียอีก คุณคดคร่ำครวญแล้ว
คร่ำครวญอีกเรื่องที่ตัวเองเป็นสาเหตุที่ทำให้ปู่ผมเสีย เขาเป็นคนนำเรื่องที่
ปู่ถูกถอดเตอรืหลายสิบล้านไปบอกท่านเอง และหลังจากนั้นปู่ผมก็...เสีย

นั่นแหละครับ

ผมไม่โทษคุณดลเลยสักนิด ปู่ผมชราภาพมากแล้วและผมก็รู้อีกด้วยว่า หัวใจของท่านไม่แข็งแรง นี่ก็โทษตัวเองมากกว่าที่มีว่แต่ทำงานหาเงินอยู่ข้างนอก หามรุ่งหามค่ำจนลืมใช้เวลาอยู่กับปู่ จนกระทั่งปู่เสียชีวิตผมจึงได้รู้สำนึก

ผมกับคุณดลพลบใจกันและกันอยู่ในบ้านหลังเล็กซึ่งเป็นของคุณดล ความใกล้ชิดสนิทสนมตลอดระยะเวลาสองถึงสามเดือนก่อนที่เจ้านายของผม จะเปิดเทอมมันทำให้ผมเกิดความรู้สึกหวั่นไหวเป็นครั้งแรก ที่ผ่านมามีไม่เคย คิดเรื่องความรักมาก่อนเพราะผมเป็นเด็กยากจน แต่เมื่อได้มาอยู่ใกล้ชิดกับ คุณดล...ผมห้ามใจตัวเองเอาไว้ไม่ไหว

แต่แล้ว...ฝันของผมก็สลายหายไปในพริบตาเมื่อคุณดลโทรสั่งให้ผม ไปรอรับที่หน้าคอนเสิร์ต edm ภาพที่ผมเห็นก็คือคุณดลอยู่กับหญิงสาว สดเปลี่ยว อีกทั้งยังใช้คอเจ้าหล่อนเหมือนโลกนี้มีกันแค่สองคน

ใจผมหล่นไปอยู่ตาตุ่ม

ยอมรับว่าผมคิดไปเองว่าคุณดลอาจจะมีใจให้ผมไม่มากนักน้อย เมื่อ ได้เห็นภาพบาดตาบาดใจหน้าซ้ำยังตอกย้ำเรื่องที่ผมมีความรักซึ่งเป็นไปไม่ได้ ผมจึงได้จัดการชดเหล้าอยู่นอกงาน (ร้านหน้าคอนเสิร์ตไม่ตรวจบัตรอยู่แล้ว) และก็เผลอไปสบตากับหนุ่มหล่อแปลกๆ ซึ่งกำลังมองผมอยู่

ทำไมถึงเป็นหนุ่มหล่อแปลกๆ นะหรือ ก็เพราะคนคนนี้มีหน้าตาหล่อ ในแบบที่มีเอกลักษณ์โคตรๆ เป็นคนๆ ที่หากคุณมองหน้าเขาครั้งเดียวคุณก็จำ เขาได้เลยอะไรทำนองนั้น ผมเผลอสั่งเกตเขาอยู่นานจนกระทั่งเขาคนนั้นส่งยิ้ม มาให้

ผมจึงส่งยิ้มตอบกลับไป...

พอจะรู้ว่ามันต้องมีอะไรเกิดขึ้นต่อ แม้ว่าจะไม่เคยมีแฟนหรือความ สัมพันธ์ทางกายสุดฉาบฉวย แต่การที่ผมทำงานหาเงินเองตั้งแต่เด็กทำให้ผม ไม่ได้เป็นคนโง่ ผมรู้ว่าอีกฝ่ายต้องการอะไร และผมก็รู้ด้วยว่าตัวเองต้องการ อะไร

ประชดชีวิต...และก็ทำทุกทางเพื่อให้ตัวเองลืมคุณดล

18 คุณกนกในกรุงช้าง

ผมก็รีบออกมาจากคอนโดฯ สุดพิศวงงงงวยของพีคินอย่างรวดเร็ว
หนุ่มหล่อหน้าแปลกอีกทั้งยังรวยจนอธิบายเป็นคำพูดไม่ได้...ผมจะ
ขอจำเขาไว้เป็นภาพความทรงจำที่สุดจะเลื่อนรางก็แล้วกัน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)